

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **P. V. A. T.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Wenzigova 1871/5, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2017, č. j. CPR-26335-3/ČJ-2016-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2017, č. j. 1 A 14/2017 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 2. 10. 2016, č. j. KRPA-252245-29/ČJ-2016-000022, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění. Správní orgán prvního stupně stanovil žalobci dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců, a to počínaje okamžikem, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně současně žalobci stanovil podle § 118 odst. 3 zákona

o pobytu cizinců dobu k vycestování v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Důvodem uložení správního vyhoštění bylo zjištění, že žalobce pobýval v České republice nejméně ode dne 1. 5. 2016 do dne 30. 6. 2016, kdy byl zajištěn, bez platného oprávnění k pobytu.

[2] Žalobce se proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolal. Žalovaná jeho odvolání v záhlaví označeným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítla a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II. Řízení před městským soudem

[3] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze. V žalobě uvedl, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci. Žalobce především správními orgánům vytýkal, že řádně neposoudily otázku přiměřenosti správního vyhoštění. Žalobce poukazoval na to, že v České republice má nejbližší rodinu, která jej vyživuje, v zemi původu se o něj nebude mít kdo postarat, neboť zde má jen prarodiče. Prarodiče žalobce nejsou vzhledem ke svému věku a životním podmínkám osobami, které mohou žalobci pomoci začlenit se do společnosti v jeho vlasti.

[4] Městský soud rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl jako nedůvodnou. Nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci a nezabývaly se dostatečně jeho rodinnými vazbami na území České republiky. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgány vzaly všechny relevantní vazby žalobce v České republice v potaz a jejich rozhodnutí vychází z dostatečných skutkových zjištění. Městský soud uvedl, že s ohledem na zjištěné okolnosti není vyhoštění žalobce na omezenou dobu nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány měly v dané věci vyslechnout jeho rodinné příslušníky, neboť takový postup nebyl v řízení nezbytný a nemohl by nic nového přinést. Správní orgány totiž podle názoru městského soudu rodinné poměry žalobce nikterak nezpochybňovaly a vzaly je při svém rozhodování v úvahu. Městský soud uvedl, že provádění svědeckých výpovědí rodinných příslušníků žalobce by nebylo efektivní, protože smyslem dokazování není opakování totožných skutečností z různých zdrojů, ale zjištění či prokázání dosud neznámých skutečností. Správní orgány proto § 3 správního řádu nijak neporušily.

III. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, a to z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel předně namítá, že je z hlediska uspokojování svých potřeb plně odkázán na své rodiče, neboť sám není výdělečně činný. Rodiče stěžovatele žijí v České republice, v domovském státě má stěžovatel pouze prarodiče, se kterými je sice v občasném

pokračování

telefonickém kontaktu, ale vzhledem k jejich věku nelze předpokládat, že se o něho budou schopni postarat. Veškeré rodinné, finanční a sociální zázemí stěžovatele je na území České republiky, návrat do vlasti proto pro něj představuje velký zásah. Stěžovatel strávil v České republice většinu života, k zemi původu nemá vazby trvalého charakteru a není na tamní způsob života navyklý.

[7] Stěžovatel dále uvádí, že správní orgány postupovaly v jeho případě formalisticky. Správní orgány neprovedly důkazy navržené stěžovatelem a poukázaly toliko na okolnosti svědčící v jeho neprospěch. Rozhodnutí správních orgánů i rozhodnutí městského soudu jsou v rozporu s právním řádem České republiky. Stěžovatel je přesvědčen, že ochrana jeho soukromého a rodinného života měla v dané věci převážet nad veřejným zájmem. Stěžovatel se zde vždy choval řádně a jeho rodina plnila veškeré stanovené povinnosti. Vazby stěžovatele nebyly náležitým způsobem zohledněny, v potaz nebyl brán ani věk stěžovatele, kdy je ještě odkázán na pomoc rodičů. Syn a manželka stěžovatele mají na území České republiky vydáno povolení k trvalému pobytu, stěžovatel považuje Českou republiku za svůj domov.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve stručně zrekapitulovala dosavadní průběh řízení ve věci vyhoštění stěžovatele a poté uvedla, že způsob rozhodování správního soudu nehodlá blíže komentovat. Žalovaná dále odkázala na shromážděný spisový materiál a konstatovala, že postupovala v souladu se zákony i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Žalovaná závěrem navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas, osobou oprávněnou a obsahuje argumentaci podřaditelnou pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. Stěžovatel sice v kasační stížnosti výslovně podřadil část jím uplatněných námitek pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, avšak obsah a smysl jeho argumentace lze subsumovat pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel totiž věcně nebrojí proti nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu či proti vadám řízení před tímto soudem, ale napadá řízení před správními orgány, které podle jeho názoru neprovedly dostatek důkazů a řádně nezjistily skutkový stav věci. Dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“ Námítky stěžovatele jsou přitom podřaditelné právě pod citované ustanovení s. ř. s., nikoli pod důvody stanovené v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud dodává, že ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo) jednoznačně plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení právního předpisu; soud je posuzuje podle jejich obsahu. Stěžovateli nemůže jít k tíži ani fakt, že námitky ve své kasační stížnosti chybně subsumuje pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je oprávněn si sám podřadit kasační námitky podle jejich obsahu pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50).

[11] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatel byl vyhoštěn na základě § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“*

[12] Stěžovatel namítá, že správní vyhoštění je ve vztahu k jeho rodinnému a soukromému životu nepřiměřeným opatřením. Stěžovatel poukazuje na své rozvinuté vazby v České republice a na to, že k zemi původu naopak vazby trvalého charakteru nemá. Podle stěžovatele nezjistily správní orgány dostatečně skutkový stav věci a neprovedly dokazování v potřebném rozsahu, městský soud proto pochybil, když jejich rozhodnutí pro tyto vady nezrušil. Veškeré vazby stěžovatele na území České republiky nebyly řádným způsobem zohledněny.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že ve své konstantní judikatuře (např. rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 48/2013 – 34), uvádí, že v případech, v nichž jde o posouzení otázky možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života cizince v důsledku jeho nuceného vycestování, je třeba vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících (dále jen „Úmluva“). Ve věcech vyhoštění ESLP zaujímá užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (věc *S. proti Lotyšsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). Širší pojem oproti „rodinnému životu“ představuje „soukromý život“. Judikatura ESLP se při jeho výkladu neomezuje pouze na oblast týkající se samotného jednotlivce. Respektování soukromého života musí dle ESLP zahrnovat do určité míry také právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi. Garance poskytované čl. 8 Úmluvy tedy mají zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce ve vztahu s dalšími lidskými bytostmi (Komentář k Úmluvě, str. 868-869; rozsudek ze dne 24. 2. 1998, *Botta proti Itálii*, č. 21439/93, § 32; obdobně rozsudek velkého senátu ze dne 10. 4. 2007, *Evans proti Spojenému království*, č. 6339/05, § 71).

[14] Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních

pokračování

a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Ůner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, § 57 - 58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 48/2013 – 34, odstavce 15 – 18).

[15] S ohledem na výše uvedené lze pro úplnost odkázat i na § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*

[16] Nejvyšší správní soud posoudil případ stěžovatele ve světle výše uvedeného a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, jak věc posoudily správní orgány a městský soud, na jejich postupu při tom neshledal nic nezákonného. Stěžovatel brojí proti správnímu vyhoštění především s poukazem na své rozvinuté rodinné a soukromé vazby v České republice.

[18] Nejvyšší správní soud však argumentaci stěžovatele nepřisvědčuje. Předně je třeba podotknout, že v kasační stížnosti je uvedeno, že stěžovatel má v České republice manželku a syna, kteří zde disponují povolením k trvalému pobytu. Jedná se ovšem zjevně pouze o písarskou chybu, neboť ze správního spisu plyne, že na území České republiky pobývá stěžovatel toliko se svými rodiči a mladším bratrem. O manželce či synovi se stěžovatel v průběhu řízení před správními orgány i před městským soudem nikdy nezmiňoval, jejich existence dále není patrná ani z údajů vedených k osobě stěžovatele v Cizineckém informačním systému.

[19] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že pro věc je rozhodné, že stěžovatel podle svých vlastních slov pobýval v nedávné minulosti takřka čtyři roky na území Slovenské republiky (od roku 2012 do dubna 2016). Zde žil u kamaráda, s rodiči a s bratrem se nenavštěvoval, jeho rodina mezitím žila po celou dobu v Praze. Stěžovatel dále uvedl, že ve Slovenské republice pomáhal kamarádovi v domácnosti a v prodejně. Po návratu do České republiky začal stěžovatel bydlet u rodičů, do budoucna by se zde chtěl učit český jazyk, aby mohl dále studovat. Tyto skutečnosti stěžovatel uvedl při výslechu dne 30. 6. 2016 (viz protokol založený ve správním spise na č. l. 13).

[20] Z výše uvedeného je podle názoru Nejvyššího správního soudu patrné, že stěžovatel nemá v České republice vybudovány natolik silné rodinné a soukromé vazby, aby bylo možno považovat vyhoštění stěžovatele za nepřiměřený zásah do těchto vazeb. Pobýval-li stěžovatel v jiné zemi skoro čtyři roky, aniž by byl ze strany svých rodinných příslušníků vyživován či alespoň občasně navštíven, pak není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, proč by stěžovatel nyní (v dospělém věku) nemohl zvládnout pobyt v zemi původu, kde se navíc nacházejí jeho prarodiče. Stěžovatel má možnost se po uplynutí stanovené doby vyhoštění ucházet o pobytové oprávnění v České republice, jeho nynější nucené opuštění rodinných příslušníků v České republice tak není nezbytně trvalé. Rodiče stěžovatele mohou svého syna v zemi původu navštěvovat, stejně tak ho mohou finančně podporovat i na dálku. O nepříliš vysokém stupni integrace stěžovatele v hostitelském státě svědčí i to, že nehovoří českým jazykem, češtinu chce ostatně podle svého vyjádření teprve studovat. Stěžovatel také uvedl, že na území České republiky má pouze kamarády vietnamské národnosti. Stěžovatel opustil zemi původu ve věku patnácti let a zná tamní jazyk i realie. Ve vlasti stěžovatele bydlí jeho prarodiče, se kterými je stěžovatel dosud v občasném telefonickém kontaktu, jak uvedl i v kasační stížnosti. V adaptaci na tamější prostředí mu tak bezpochyby mohou pomoci a vazby stěžovatele k domovské zemi nejsou zcela zprůtrhány. Stěžovatel dále při výslechu sdělil, že v České republice nevlastní žádný majetek, je zdravý a disponuje finančními prostředky potřebnými k návratu do vlasti.

[21] Obdobnou věc posuzoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016 – 41, kde mj. uvedl, že *„ačkoli lze připustit, že stěžovatel má v tuto chvíli rodinné vazby spíše v České republice, na jejím území se významnějším způsobem (mimo rámec své rodiny) neetabloval. Kromě svých příbuzných v České republice žádné vazby nemá“*; proto také neshledal nepřiměřenost správního vyhoštění ve vztahu k soukromému životu stěžovatele.

[22] S ohledem na to, že stěžovatel podle svého tvrzení žil od roku 2012 sám na území Slovenské republiky, se jeho nynější argumentace naprostou finanční a citovou závislostí na rodičích jeví jako nevěrohodná. Stěžovatel je dospělým jedincem, který se o sebe v minulosti musel postarat, není tedy důvod se domnívat, že obdobnou situaci nezvládne i nyní. Bez významu v tomto směru není ani fakt, že pokud je tvrzení stěžovatele o jeho dlouhodobém pobytu na území Slovenské republiky pravdivé, pak i zde pobýval bez platného pobytového oprávnění. Správní orgán prvního stupně se totiž příslušných slovenských orgánů na osobu stěžovatele dotázal, přičemž z jejich odpovědi je patrné, že stěžovatel se v evidenci těchto orgánů vůbec nenachází (viz dokument na č. l. 22 ve správním spise). Stěžovatel přitom při výslechu tvrdil, že disponoval slovenským vízem, uváděl tedy nepravdivé skutečnosti. I tyto okolnosti činí nynější obranu stěžovatele nevěrohodnou a indikují, že stěžovatel je osobou, která má laxní přístup k plnění zákonných povinností a k dodržování pravidel v oblasti cizineckého práva. Skoro čtyřletý neoprávněný pobyt na území Evropské unie je v případě stěžovatele přítěžující okolností, ke které správní orgány správně přihlídl. Lze dodat, že stěžovatel se sice dostavil na pracoviště Policie České republiky dne 30. 6. 2016 dobrovolně, avšak po více než dvou měsících od doby, kdy se podle svého tvrzení do České republiky navrátil (duben 2016). Pokud měl stěžovatel zájem na obnovení soužití se svými rodinnými příslušníky, měl svou pobytovou situaci řešit ihned po návratu ze zahraničí, ne až s poměrně velkým časovým odstupem. I tato okolnost jde k tíži stěžovatele.

pokračování

[23] S ohledem na výše uvedené neměly správní orgány možnost zjistit, kde stěžovatel v posledních letech opravdu pobýval. Stěžovatel se mohl v České republice naposledy legálně zdržovat do dne 30. 6. 2012. Dne 30. 6. 2016 se stěžovatel dostavil na pracoviště správního orgánu prvního stupně. Při výslechu poté uvedl, že po ztrátě pobytového oprávnění na území České republiky odjel za kamarádem do Slovenské republiky, kde pobýval až do dubna 2016. Orgány Slovenské republiky nemají o pobytu stěžovatele na svém území žádné informace a správní orgány proto nikterak nepochybily, když za této situace vycházely z vlastních tvrzení stěžovatele. Je ovšem nezbytné zdůraznit, že stěžovatel se mohl po celou dobu nelegálně zdržovat i v České republice, stejně jako mohl území států Evropské unie v předmětném období zcela opustit (to je ovšem nepravděpodobné s ohledem na absenci přechodových razítek v cestovním dokladu stěžovatele). V každém případě však sama existence rodinných vazeb stěžovatele v České republice neodůvodňuje závěr, že rozhodnutí o vyhoštění představuje nepřiměřené opatření, jak bylo vyloženo výše.

[24] Nejvyšší správní soud si je vědom, že vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 18 měsíců se může stěžovateli jevit jako velmi přísné. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem však soud nepovažuje tuto dobu za nepřiměřenou. Nejvyšší správní soud shrnuje, že vazby stěžovatele na území České republiky nejsou natolik rozvinuté, aby bránily jeho vyhoštění na uvedenou dobu. Tyto vazby byly značně oslabeny pravděpodobným několikaletým pobytem stěžovatele na území Slovenské republiky. Stěžovatel nedisponoval od roku 2012 platným pobytovým oprávněním v České republice, legálně nepobýval ani na území Slovenské republiky. Stěžovatel se na pracoviště správního orgánu prvního stupně dostavil dobrovolně, již však nikoli včas, neboť tak učinil přinejmenším po více než dvou měsících neoprávněného pobytu. Stěžovatel také v řízení uváděl ohledně legálnosti svého pobytu na území Slovenské republiky nepravdivé informace, které se snažila uvést na pravou míru až jeho zástupkyně v řízení před soudem (viz protokol o jednání na č. 1. 26 spisu městského soudu). Stěžovatel žil dle svého vyjádření řadu let sám v cizí zemi, jeho nynější zdůrazňování závislosti na rodičích proto nepůsobí věrohodně. Výše nastíněná imigrační historie stěžovatele a povaha jeho rodinných, sociálních a kulturních vazeb v České republice, které nelze označit za pevné a významně rozvinuté, tak vyhoštění stěžovatele na uvedenou dobu odůvodňují, resp. nijak nesvědčí o nepřiměřenosti přijatého opatření. Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud i správní orgány vzaly v dané věci v potaz veškeré relevantní skutečnosti a rozhodly spravedlivě a v mezích právních předpisů.

[25] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že městský soud nepochybil, pokud neprovedl stěžovatelem navržený důkaz svědeckou výpovědí jeho otce či dalších rodinných příslušníků. V posuzovaném případě jak městský soud, tak především správní orgány, vzaly všechny relevantní vazby stěžovatele v potaz, nikterak je nezpochybňovaly a při rozhodování k nim přihlédly. Závěr, že tyto vazby musely být stěžovatelovou dlouhou nepřítomností v České republice výrazně oslabeny, je pak naprosto logický. Svědecké výpovědi členů stěžovatelovy rodiny tak nebyly nezbytné a nemohly nic nového přinést (k otázce nadbytečnosti provedení důkazu svědeckou výpovědí rodinných příslušníků cizince v podobných případech srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 – 30). Tyto výpovědi nebyly potřebné ani k osvětlení

citového vztahu stěžovatele k jeho rodičům a bratrovi, jak navrhovala zástupkyně stěžovatele při jednání, neboť existenci citových vazeb stěžovatele na jeho rodinné příslušníky správní orgány i městský soud rovněž žádným způsobem nezpochybňovaly.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou, neboť nepřisvědčil žádné z uplatněných námitek. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu